

Purgatio Mariae Virginis. 3. q. 37.
 Pusillanimitas. 22. q. 133.
Ex Supplemento.
 Poena damnatorum. 22. q. 187.
 Poenitentia (sacramentum suscipientes. 16.
 (solemnis ritus. 28.
 Rapus. 22. q. 175.
 Recuperatio virtutum per poenitentiam. 3. q. 89.
 Religio secundum se. 22. q. 81.
 Religionis ingressus. 22. q. 189.
 Religionis status in quo consistat. 22. q. 186.
 Religionum differentia. 22. q. 188.
 De religiosis competentibus. 22. q. 187.
 Remissio venialium peccatorum. 3. q. 87.
 Restitutio. 22. q. 62.
 Resurrectio Christi. 3. q. 53.
 Resurgentis Christi qualitas. 3. q. 54.
 Resurrectionis Christi manifestatio. 3. q. 55.
 Resurrectionis causalitas. 3. q. 56.
 Rixa. 22. q. 41.
Ex Supplemento.
 Receptacula animarum. 69.
 Resurrectio. 75.
 (causa. 76.
 (tempus & modus. 77.
 (terminus. 78.
 (conditio. 79.
 Resurgentium qualitas. 81.
 Sacerdotium Christi. 3. q. 22.
 Sacramenta. 3. 60.
 (causa. 3. q. 64.
 Sacramen- (character. 3. q. 63.
 torum. (effectus principalis. 3. q. 62.
 (necessitas. 3. q. 61.
 (numerus. 3. q. 65.
 Sacrificia. 22. q. 85.
 Sacrilegium. 22. q. 99.
 Sanctificatio B. Virginis. 3. q. 37.
 Sapientia donum. 22. q. 45.
 Scandalum. 22. q. 43.
 (Dei. 1. q. 14.
 Scientia (pertinens ad animam
 Dei Christi. 3. q. 101.
 (infusa vel acquisita. 3. q. 12.
 (indita & experimentalis. 3. q. 12.
 Scientia Domini. 12. q. 9.
 Schisma. 22. q. 39.
 Seditio. 22. q. 42.
 Sensualitas. 1. q. 81.
 Senfus hebetudo. 22. q. 15.
 Septimus dies, & ad illum pertinentia. 1. q. 73.
 Sepultura Christi. 3. q. 50.
 Sessio Christi ad dexteram Patris. 3. q. 58.
 Similitudo divinarum personarum. 1. q. 42.
 Simonia. 22. q. 100.
 Simplicitas Dei. 1. q. 3.

Simulatio. 22. q. 111.
 Sobrietas. 22. q. 149.
 Spes & desperatio. 12. q. 40.
 Spes secundum se. 22. q. 17.
 Spei subjectum. 22. q. 18.
 (primi hominis secundum in-
 tellectum. 1. q. 94.
 (hominis in generali. 22. q. 183.
 Ad statum primi hominis ad conservandum
 individui pertinentia. 1. q. 97.
 Substantia Angelorum absoluta. 1. q. 90.
 Studiositas. 22. q. 166.
 Stultitia. 22. q. 46.
 Superbia in communi. 22. q. 162.
 Superstitio. 22. q. 92.
 Superstitionis species quantum ad cul-
 tum veri Dei. 22. q. 93.
 Superstitiones nonnullarum observatio-
 num. 22. q. 96.
 Sufurratio. 22. q. 74.
Ex Supplemento.
 De modo quo sancti se habent ad dam-
 natos. 94.
 Satisfactio & eius quidditas. 12.
 Satisfactionis. (possibilitas. 13.
 (qualitas. 14.
 De his per quae fit satisfactio. 15.
 Signa quae iudicium praecedunt. 73.
 Sponsalia. 43.
 Suffragia mortuorum. 71.
 Temperantia. 22. q. 141.
 (vicia opposita. 22. q. 142.
 Tempe- (in generali. 22. q. 142.
 rantiae (singula in spe-
 ciali. 22. q. 143.
 (praecpta. 22. q. 70.
 (Christi. 3. q. 41.
 Tentatio. (primorum parentum. 22. q. 165.
 (qua Deus tentatur. 22. q. 97.
 Timor. 12. q. 41.
 (objectum. 12. q. 42.
 (causa. 12. q. 43.
 Timoris (effectus. 12. q. 44.
 (donum spei respondens. 22. q. 19.
 (viciu. 22. q. 125.
 Traductio hominis ex homine secun-
 dum animam. 1. q. 118.
 Transfiguratio Christi. 3. q. 45.
 Tristitia secundum se. 12. q. 35.
 (bonitas vel malitia. 12. q. 39.
 (causa. 12. q. 36.
 Tristitiae (effectus. 12. q. 37.
 (remedia. 12. q. 38.
 Venditio. 22. q. 77.
 Verecundia. 22. q. 144.
 Veritas. 1. q. 16.
 Virtutis subjectum. 12. q. 56.
 (cardinales. 12. q. 61.
 Virtutes (theologicae. 22. q. 62.
 aqua-

(aequalitas. 12. q. 66.
 (causa. 12. q. 63.
 (connexio. 12. q. 65.
 (duratio post hanc vitam. 12. q. 67.
 (essentia. 12. q. 55.
 (intellectualium distinctio. 12. q. 57.
 (medium. 12. q. 64.
 (moralium ab intellectu-
 alibus distinctio. 12. q. 58.
 (moralium secundum com-
 parationem ad passiones
 (moralium ab invicem dis-
 tinctio. 12. q. 60.
 (moralium secundum com-
 parationem ad passiones
 (moralium ab invicem dis-
 tinctio. 12. q. 60.
 Vindicta. 12. q. 108.
 Virginitas. 22. q. 132.
 Virginitas Mariae Virginis. 3. q. 28.
 Visio Dei. 1. q. 12.
 Vita Dei. 1. q. 18.
 Vitae diviso in activam & contempla-
 tivam. 22. q. 179.
 (contemplativa. 22. q. 180.
 (activa. 22. q. 181.
 Vitae inter se comparatio. 22. q. 132.
 Vitae secundum se. 12. q. 71.
 Ultimus finis hominis. 12. q. 1.

Unio animae ad corpus. 1. q. 76.
 Unionem Christi consequentia. 3. q. 16.
 Unitas Dei. 1. q. 11.
 (conjuncta quantum ad vo-
 luntatem. 3. q. 18.
 Unitati (Christi incipientia quantum
 ad esse. 3. q. 17.
 (conjuncta quantum ad ope-
 rationem. 3. q. 19.
 Voluntarium. 12. q. 6.
 Voluntas. 1. q. 82.
 (Dei. 1. q. 19.
 Voluntas (quorum sit, ut volito-
 rum. 12. q. 8.
 Pertinentia ad voluntatem primi homi-
 nis. 1. q. 95.
 Votum. 22. q. 88.
 Usura. 22. q. 78.
 Usus qui est actus voluntatis. 12. q. 16.
Ex Supplemento.
 Visio divinae essentiae per comparatio-
 nem ad beatos. 12. q. 92.
 Voluntas & intellectus damnatorum. 22. q. 82.
 Uxoricideum. 12. q. 60.

FINIS SECUNDI INDICIS.

cem ex necessitate inherere, 22. q. 35. 3.
 ad 2.
 3. Est peccatum, 22. q. 35. 1. o.
 4. De se est peccatum mortale, 22. q. 35. 3. o.
 5. Trinitas de bono spirituali divino est speciale peccatum, sc. aecidia: sed in communi convenit omni vitio. Similiter gaudium de bono spirituali divino convenit speciali virtuti, scilicet charitati, sed in communi convenit omni virtuti, 22. q. 35. 2. o. & 3. ad 2. & 4. ad 3.
 6. Est species tristitia, 12. q. 35. 8. o.
 7. Est vitium capitale, 22. q. 35. 4. o. & 9. q. 36. 4. o.
 8. Divisio. * Filix aecidia sunt sex, scilicet malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor, & evagatio mentis, 22. q. 35. 4. o. item q. 36. 4. o.
 9. Est contraria charitati, 22. q. 35. 3. o. fin.
 10. Et invidia opponitur gaudio charitatis, scilicet prima, ut est de bono divino, secunda; ut est de bono proximi, 22. q. 34. p. & q. 35. p. & 3. c. & q. 36. 3. c. & ad 3.
 11. Est contra tertium preceptum decalogi, 22. q. 35. 3. ad 1. o.
 12. Effectus. Jejunantes maxime impugnantur circa horam sextam, id est, in meridie, ab aecidia, propter famem, & aestus solis, 22. q. 35. 1. ad 2. o.
 13. Divisio. * Accipere aliquid in bono, vel malo, dicitur dupliciter, scilicet accipere proprie, & accipere abusive, 22. q. 35. 4. ad 1. o.
 14. Non omne acceptum, est receptum in aliquo, 1. q. 17. 2. ad 3.
 15. Accipere ab alio est commune Christo, & creature analogice, non autem univoce, 1. q. 33. 3. ad 2. o.
 16. Accipere significat ministros potentum ad praedam, 12. q. 102. 6. ad 3. o.
 17. Accusatio debet fieri in scriptis, 22. q. 68. 2. o.
 18. Est de precepto valenti probare peccatum contra communitatem, 22. q. 68. 1. o.
 19. Est injusta per calumniam, & prevaricationem, & tergiversationem, 22. q. 68. 3. o.
 20. In denuntiatione attenditur emendatio fratris, sed in accusatione punitio criminis, 22. q. 67. 3. ad 2. o.
 21. Accusatus tenetur dicere veritatem, iudici interroganti juridice, sc. si precessit infamia, vel indicia expressa, vel probatio plena, 22. q. 69. 1. o. & 2. o.
 22. Potest defendere se per prudentiam, non autem per calumniam, vel collusionem, 22. q. 69. 2. o. & 3. o.
 23. Et ci licet appellare, 22. q. 69. 3. c.

24. Accusatus falso ex levitate, & non ex malitia, potest remittere poenam talionis, non autem si desitit per collusionem, sed tantum princeps, 22. q. 68. 4. ad 2.
 25. Accusans in probatione deficiens meretur poenam talionis, 22. q. 64. 4. o.
 26. Accusans falso meretur duplicem poenam, scilicet talionis pro nocumento accusati, & infamie pro calumnia. Sed quandoque princeps liberat ab utraque, & quandoque tantum a prima, 22. q. 68. 4. ad 3.
 27. Desistere ab accusatione ordinate, & sine vitio contingit dupliciter, sc. si in processu perpendat se falsè accusasse, vel si princeps eam aboleat, 22. q. 68. 3. ad 3.
 28. In notoriis non requiritur accusator, quia infamia tenet locum accusatoris, 22. q. 67. 2. ad 3. o. & 3. ad 2.
 29. Subditi possunt suos superiores accusare, 22. q. 68. 1. ad 2.
 30. Nullus debet accusare religiosum in Capitulo de crimine occulto, 22. q. 37. ad 4.
 31. Excommunicati, infames, & de majori crimine accusati, non possunt accusare, 22. q. 69. 1. ad 1. o.
 32. Aetium, & vinum differunt specie, 3. q. 174. 5. ad 2.
 33. Aetium non potest naturaliter mutari in vinum, nisi resolvatur in materiam primam, 3. q. 74. 5. ad 2.
 34. Achaz rex non petens signum a Deo peccavit, & non peccasset, si signum petisset, 22. q. 97. 2. ad 3.
 35. Acquirere illicitè contingit tripliciter, scilicet vel ratione causæ, vel acquirentis, vel ejus à quo auferitur, 22. q. 32. 7. c. & q. 62. 5. ad 2. o. & q. 87. 2. ad 2.
 36. Actio Dei est sua essentia, & sua potentia, 1. q. 14. 4. o. & q. 19. 1. o. & 4. ad 2. o. & q. 25. 1. ad 2. o. & q. 30. 2. ad 3. o. & q. 41. 4. ad 3. o. & q. 45. 3. ad 1. o. & q. 54. 1. 2. 3. c. & q. 77. 1. c. & 2. c. & q. 79. 1. c. & q. 87. 3. c. & 12. q. 49. 4. c. & q. 55. 2. ad 3. o. & 3. q. 9. 1. ad 1. o.
 37. Est una secundum rem, & multæ secundum rationem, 1. q. 30. 2. ad 3.
 38. Deus agit in omni operante, 1. q. 105. 5. o. & 12. q. 55. 4. ad 6.
 39. Actio Dei, quæ operatur in omni operatione creature, non est creatura, 1. q. 45. 8. o.
 40. Non subtrahit actiones agentium inferiorum, 1. q. 105. 5. o.
 41. Omnis actio creature est à Deo, 1. q. 105. 5. c. & 12. q. 6. 1. ad 3. o. & q. 79. 2. o. & q. 109. 1. c.
 42. Omnis actio formæ substantialis, vel accidentalis dependet à Deo, 3. q. 77. 3. ad 2.
 43. Actio intellectus, & cujuslibet creature dupliciter dependet à Deo, sc. formaliter, & effectivè, 1. q. 105. 5. c. & 12. q. 109. 1. c.
 44. Actio

meretur

non u

prima ut aliu

formal

9. Actio proprie est operatio voluntatis imperata, manens in operante. Sed facere est operatio transiens, 12. q. 57. 4. c. & 5. ad 1.
 10. Recta differt ab actione reflexa, 1. q. 28. 4. ad 2. & q. 87. 3. ad 2.
 11. Duplex est actionis genus, una, sc. actio, quæ transit in aliquid exterius, inferens ei passionem, sicut urere, & scicare. Alia vero, quæ non transit in rem exteriolem, sed magis manet in ipso agente. Et hæc est duplex, sc. quædam corporalis, sicut sentire; & alia spiritualis, sicut intelligere, & velle, 1. q. 18. 3. ad 1. o. & q. 41. 1. c.
 12. Actio duplex, sc. immanens, & transiens, 1. q. 14. 2. o. & q. 18. 3. 1. c. & q. 23. 2. 1. c. & q. 27. 1. 3. 5. c. & q. 28. 4. c. & q. 41. 2. c. & q. 54. 1. ad 3. o. & 2. c. & q. 56. 1. c. & q. 85. 2. c. & 12. q. 3. 2. ad 3. o. & q. 31. 5. c. & q. 74. 1. c.
 13. Obiectum actionis transeuntis, sive materia est separata ab agente; obiectum autem immanentis unitur ei, 1. q. 56. 1. c.
 14. Transiens infert ex se passionem, non autem immanens, 1. q. 23. 2. 1. c. & 2. q. 59. 3. ad 3.
 15. Immanens est actus, & perfectio agentis, non autem transiens, sed tantum patientis, 12. q. 3. 2. ad 3. o. & q. 31. 5. c.
 16. Duplex, sc. una cum transmutatione materie, sicut actio physica; alia sine transmutatione materie, quæ scilicet materiam non presupponit, sicut patet in creatione. Sed actio corporis est, quæ agit secundum quod est actu, in aliud corpus secundum quod est in potentia, 1. q. 91. 2. c. & q. 115. 1. c.
 17. Omnis actio creature differt realiter ab ea, 1. q. 54. 1. 2. c.
 18. Instrumenti duplex, sc. secundum propriam formam, & ut moveretur à principali agente. Prima est alia ab actione principalis agentis. Secunda vero est eadem, 3. q. 19. 1. c. & ad 2. o. & 2. c. & q. 62. 1. ad 2.
 19. Humana species fornicit à fine proximo; quia ad bonitatem, vel malitiam rei non solum exigitur bonitas, vel malitia ius ultimi, quem respicit voluntas intendens, sed etiam bonitas, vel malitia finis proximi, quem respicit voluntas eligens. Et ideo non sequitur, quod bonitas voluntatis intendens ad bonitatem actus sufficit, 12. q. 1. 3. c. & ad 3. o. & 22. q. 11. 1. 2. o.
 20. Dicitur voluntaria dupliciter, sc. imperativa, & elicitive, 12. q. 1. ad 2. o. & q. 64. p.
 21. Voluntaria fundatur super actionem naturæ, 12. q. 10. 1. ad 1.
 22. Eadem actio secundum speciem naturæ. Th. Op. Tom. VII.

23. Actio proprie est operatio voluntatis imperata, manens in operante. Sed facere est operatio transiens, 12. q. 57. 4. c. & 5. ad 1.
 24. Actio nature terminatur ad unum, non autem voluntaria, 1. q. 41. 2. c. & 12. q. 10. 1. ad 1.
 25. Primi principii proprie dicitur operatio, non autem actiones secundorum, sed dicitur operatio, 3. q. 19. 1. c.
 26. Et passio conveniunt in una substantia motus, & sunt unus motus numero, & differunt tantum secundum diversas habitudines, 1. q. 28. 3. ad 1. o. & q. 41. 1. ad 2. o. & q. 45. 2. ad 2. o. & 3. c. & 2. q. 90. 3. o.
 27. Speciem habet à forma agentis, 1. q. 14. 5. ad 3. o. & 12. q. 1. 3. c. & q. 19. 1. ad 3.
 28. Principium actionis primo est finis, secundo agens, tertio forma, non autem materia, 1. q. 105. 5. c.
 29. Actio quælibet commensuratur virtuti agentis. Nec aliquid agens naturale nititur ad agendum id, quod excedit suam facultatem, 22. q. 130. 1. c.
 30. Omnis forma dependens ab agente secundum fieri tantum, remanet cessante actione ejus, 1. q. 104. 1. c.
 31. Impossibile est actionem unius agentis terminari ad formam tantum & alterius ad subiectum formæ, nisi in agentibus subordinatis, 1. q. 118. 2. ad 3.
 32. Una & eadem actio procedit à primo, & secundo agente, non autem à duobus agentibus unius ordinis, 12. q. 105. 5. ad 2.
 33. Quanto agens est potentius, tanto magis potest actionem suam diffundere ad magis distans, 1. q. 118. 1. c. & 22. q. 141. 7. ad 1.
 34. Actionum, quarum una est regula, & ratio alterius, una non impedit, sed juvat aliam, 1. q. 112. 1. ad 3.
 35. Actio non attribuitur instrumento proprie, sed principali agenti, 12. q. 16. 1. c. fin. & 22. q. 72. 1. ad 3. o. & 3. q. 13. 3. c. & q. 15. 9. ad 1.
 36. Attribuitur instrumento sicut immediate agenti, sed principali agenti, sicut in cuius virtute agit instrumentum, 3. q. 66. 5. ad 1.
 37. Inf.

Actum non receptum

remanet

- 1. q. 3. 3. ad 1. & q. 13. 1. ad 2. & q. 32. 2. c.
- 6. Nomina concreta, & abstracta possunt predicari de Deo, 1. q. 3. 3. ad 1. & q. 13. 1. ad 2. & q. 32. 2. c.
- Abuti potest aliquis prophetia ut objecto, non autem ut principio, 2. q. 55. 4. ad 1.
- 1. Accedere ad Deum, vel redere non est passibus corporis, sed affectibus mentis, 1. q. 3. 1. ad 5.
- 2. Deus dicitur accedere ad nos, vel recedere in quantum participamus influentiam bonitatis ejus, vel deficiamus ab ea, 1. q. 9. 1. ad 3.
- 1. Acceptio personarum est attendere ad conditionem personæ nihil facientem ad illud negotium, 1. q. 23. 5. ad 3. & 1. q. 97. 4. ad 2. & q. 98. 4. ad 2. & q. 106. 3. ad 1. & 2. q. 63. 1. c. & 2. 4. c.
- 2. Est tantum de re debita. Ideo non convenit Deo, 1. q. 13. 6. ad 3. & q. 65. 2. ad 3. & 12. q. 98. 4. ad 2. & q. 106. 3. ad 1. & 2. q. 63. 1. ad 3.
- 3. In honorando contingit acceptio personarum, 2. q. 63. 3. c.
- 4. In iudicis contingit acceptio personarum, 2. q. 63. 4. c.
- 5. Est peccatum oppositum iustitiæ distributiæ, 2. q. 63. 5. c. & 1. c. & 2. c.
- 6. Est peccatum gravius in re spiritali, quam temporali, 2. q. 63. 2. c.
- 1. Accessus est prior in intentione, & posterior in executione, quam recessus, 12. q. 29. 2. ad 3. & q. 36. 1. c. & 3. q. 85. 6. ad 2.
- 2. Est prior recessus ex parte moventis, sed est posterior ex parte mobilis, 12. q. 113. 8. ad 1. & 3. q. 85. 6. ad 2.

in cogitatione entis
Accidens non est ens, sed entis, 1. q. 5. 5. ad 2. & q. 90. 2. c. & 12. q. 55. 4. ad 1. & q. 110. 2. ad 3. & q. 11. 5. ad 3. & q. 77. 1. ad 4.

in debetur.

- 2. Propria definitio accidentis non est esse in subiecto, sed est esse rem cui debetur esse in subiecto, 3. q. 77. 1. ad 2.
- 3. Accidentis in concreto definitur per subiectum loco generis, sed in abstracto loco differentie, 12. q. 53. 2. ad 3.
- 4. Non omne adveniens rei post esse completum est accidens, 3. q. 2. 6. ad 2.
- 5. Omne accidens & omnis forma non subsistens est ens verum, & bonum, ut quo, non autem ut quod, 12. q. 35. 4. ad 1.
- 6. Dependet a subiecto, & per illud definitur, 12. q. 53. 3. ad 3.
- 7. Immo mensura debet esse homogenea, id est ejusdem generis cum mensurato, 1. q. 35. 5. ad 2. & 12. q. 19. 4. ad 2.
- 8. Est per se respectu alicujus subiecti, cum

- omne per accidens reducitur ad per se, 1. q. 2. 5. 4. c. & q. 103. 7. c. & ad 3.
- 9. Est nobiliss suo subiecto secundum quid, sed simpliciter est e converso, 1. q. 16. 6. ad 1. item 12. q. 66. 4. c. item q. 110. 2. ad 2. item 22. q. 23. 3. ad 3. item 3. q. 11. 5. ad 3.
- 10. Nullum accidens excedit suum subiectum secundum esse, sed secundum operationem, 1. q. 115. 1. ad 5.
- 11. Quod convenit accidenti ex parte subiecti, & non ex ratione accidentis, non attribuitur accidenti in abstracto, sed in concreto, 12. q. 53. 2. ad 3.
- 12. Potest esse sine subiecto, virtute Dei, 3. q. 77. 1. c.
- 13. Non potest transire de subiecto ad subiectum idem numero, sed bene idem specie, 3. q. 62. 3. ad 2. item q. 77. 1. c.
- 14. Individuatur, numeratur, & distinguitur secundum suum subiectum, 1. q. 29. 1. c. & q. 39. 5. c.
- 15. Accidentia numerantur secundum supposita, 1. q. 36. 4. ad 7. & q. 39. 3. c.
- 16. Duo accidentia numero ejusdem rationis non possunt esse simul in eodem subiecto, 1. q. 94. 3. ad 1. & 12. q. 63. 4. ad 3.
- 17. Potest esse subiectum accidentis, sed per substantiam, 1. q. 77. 7. ad 2. & q. 78. 4. ad 3. & 12. q. 71. 1. ad 3. & q. 50. 1. ad 2. & q. 56. 1. ad 3. & 3. q. 77. 2. ad 1.
- 18. Subiectum est causa propria accidentis in triplici genere causa, scilicet ut causa materialis, efficiens, & finalis. Aliorum autem accidentium est tantum causa materialis, 1. q. 77. 6. c.
- 19. Subiectum est causa propria accidentis, non per transmutationem, sed per quandam naturalem consequentiam, & resultantem, 1. q. 77. 6. ad 3. & q. 78. 4. ad 3.
- 20. Accidentia non habent materiam ex qua, sed in qua scilicet subiectum, & circa quam scilicet obiectum, 12. q. 55. 4. c.
- 21. Accidentis comparatur ad subiectum, ut actus ad potentiam, 1. q. 3. 6. c. & q. 54. ut actus ad potentiam.
- 22. Accidentium inaturalium subiectum est tantum causa materialis, 1. q. 77. 6. c.
- 23. Accidentis in concreto habet genus in subiecto loco materie, sed in abstracto a modo efficiendi, 12. q. 55. 4. ad 2.
- 24. Potest agere in suum subiectum tantum formaliter, non autem effective, 12. q. 85. 1. ad 4. & q. 110. 2. ad 1. & q. 111. 1. ad 1. & 2. ad 1.
- 25. Substantia spiritualis non est subiectum accidentis, nisi pertinentis ad intellectum, vel voluntatem, 12. q. 50. 3. c.
- 26. Sacramentum. * Deus insinit quod acci-

*Jecur
dum o
Pomum*

*ut subje
tum acci
dentium*

possunt

*Jecur
dum o*

- accidentia panis, & vini sint in Sacramento altaris, & ibi maneant sine subiecto, quadruplici ratione, scilicet quantum ad usum, quantum ad manducationem spirituales, que est per fidem, quantum ad vitationem horrois, & irrisionis, & quantum ad spiritualia, que per corporalia confueverunt ostendi, 3. q. 75. 2. ad 3. & 3. c. & q. 76. 1. ad 3.
- 27. Accidentis est ibi sine subiecto, 3. q. 75. 5. c. & q. 77. 1. c.
- 28. Quantitas est ibi subiectum aliorum accidentium, 3. q. 77. 2. c.
- 29. Accidentia hæc non sunt subjective in aere, 3. q. 77. 1. c.
- 30. Habent modum essendi, agendi, & patendi substantiæ: ideo possunt agere, & pati quicquid poterat substantia præexistens, 3. q. 77. 3. 4. 5. 6. 7. 8. c.
- 31. Hic agunt virtute substantiæ, 3. q. 75. 6. ad 3. & q. 77. 3. c.
- 32. Possunt immutare ad formam substantialem, 3. q. 77. 3. ad 3.
- 33. Immutant corpora vicina, 3. q. 77. 3. c.
- 34. Nutriunt, 3. q. 77. 6. c.
- 35. Operationes ipsorum quedam sunt naturales, & quedam miraculose, 3. q. 75. 6. ad 3.
- 36. Ex eis potest aliquid generari, 3. q. 77. 5. c. & 8. ad 3.
- 37. Possunt misceri cum aliis liquoribus, 3. q. 77. 8. c.
- 38. Possunt frangi, nec tamen Christus frangitur, 3. q. 77. 7. c.
- 39. Hæc fractio tria significat, scilicet divisionem corporis Christi in passione, distributionem virtutis ejus, & triplicem statum animarum; scilicet quia quidam sunt adhuc vivi, quidam in plena participatione beatitudinis, & quidam in expectatione plene beatitudinis, 3. q. 83. 5. ad 7. & ad 8.
- 40. Corrupti possunt, sicut & ante consecrationem dupliciter, scilicet per se, id est per alterationem contrariam qualitatem, per augmentum, & diminutionem, id est per additionem, vel divisionem quantitarum: & per accidens, id est per corruptionem subiecti, 3. q. 77. 4. c. & 5. c.
- 41. Ista corruptio non est miraculosa, sed miraculum præsupponit, 3. q. 77. 4. ad 3. & 5. c. fin.
- 42. Nulla immutatio horum accidentium facit ibi desinere corpus Christi, nisi qua corrumpitur substantia panis, & vini, si ad effect, 3. q. 76. 6. c. & 8. c. fin. & q. 77. 4. c. & 5. c. & ad 3. & q. 83. 6. ad 7.
- 43. Sunt composita ex quo est, & quid est, 3. q. 77. 1. ad 1.
- 44. Medium. * Nihil potest esse medium inter substantiam, & accidens, 1. q. 77. 1. c.

*Non est
medium*

- 45. Accidens speciei consequitur formam, accidens autem individui consequitur materiam, 1. q. 54. 3. ad 2.
- 46. Dicitur dupliciter, scilicet natura accidentis condivisa substantiæ, & quod nominat aliquid per aliud, 1. q. 77. 1. ad 5. & 12. q. 71. 1. ad 2. & 3. q. 2. 6. ad 2.
- 47. Accidentis per se consideratur ab arte, non autem accidens omnino per accidens, 12. q. 7. 2. ad 2. & q. 18. 3. ad 2.
- 48. Miraculose productum in aliquo subiecto efficitur ei naturale, sicut cæcus miraculose illuminatus naturaliter videt, 1. q. 77. 4. ad 3.
- 49. Et omne præter rationem rei est duplex, scilicet determinativum alicujus essentialium principiorum, & non determinativum. Secundum tantum est in angelis, sed utrumque est in compositis, 1. q. 54. 3. ad 2.
- 50. In Deo. * Nullum accidens est in Deo, 1. q. 3. 6. c. & q. 6. 3. c. & q. 28. 2. c. & q. 29. 3. ad 3. & q. 40. 1. ad 1. & q. 54. 3. ad 2.
- 51. Ista est per se, & nullo modo per accidens: Patet est Deus, & e converso, 1. q. 39. 6. ad 2.
- 52. Accidentis in abstracto non predicatur secundum magis, & minus, 12. q. 52. 1. 2. 3. c. & q. 53. 2. ad 3.
- 53. Non generatur nec corrumpitur, & que corrumpuntur, non omnino in nihilum rediguntur, non quidem quia aliqua pars eorum remaneat, sed quia remanent in potentia materiæ, vel subiecti, 1. q. 104. 4. ad 3. & 12. q. 110. 2. ad 3.
- 54. Non variatur subjective, sed subiectum secundum ipsum, 1. q. 9. 2. ad 3. & q. 16. 8. c. fin.
- 55. Quod accidit in hominibus, quod bonum sit ut in paucioribus, & malum ut in pluribus, ex hoc contingit quia pluribus modis contingit deviare a medio, quam medium tenere: & etiam quia sensibilia sunt magis nota apud multos, quam bona rationis, 12. q. 71. 2. ad 3.
- 56. Omne quod advenit alicui post ejus esse completum, convenit ei accidentaliter, nisi trahatur in communionem illius esse completi, 3. q. 2. 6. ad 2.
- 57. Quod accidit alicui naturæ, non est universaliter in illa natura, 1. q. 51. 1. c.
- 58. Nulla forma de genere substantiæ convenit alicui accidentaliter. Ideo omnis forma adveniens accidentaliter est accidens, 1. q. 67. 2. c.
- 59. Accidia est tedium bene operandi, & tristitia de re spiritali, 1. q. 63. 2. ad 2. & 22. q. 65. 1. 2. c. & 3. c. & ad 2. & 4. c. & ad 2. & q. 54. 2. ad 1.
- 60. Non est recessus mentis a quocumque bono spiritali, sed a divino, cui opponet mentem

37. Instrumentum duplex, scilicet secundum propriam formam, & ut movetur à principali agente. Prima est alia ab actione principalis agentis: secunda vero eadem; 3. q. 19. 1. c. ad 2. & 2. c. & q. 62. 1. ad 2.

38. Si sit unum agens principale, & duo instrumenta, dicitur unum agens simpliciter, & duas actiones. Si autem è converso, dicitur è converso, 1. q. 76. 2. c.

39. Instrumentum duas habet actiones, scilicet unam instrumentalem, secundum quam operatur, non in virtute propria, sed in virtute principalis agentis: aliam propriam, quæ competit sibi secundum propriam formam: sicut securi competit scindere ratione suæ acuitatis, facere autem lectum, in quantum est instrumentum artis: non autem perficit actionem instrumentalem, nisi exercendo actionem propriam, scindendo enim facit lectum, 3. q. 62. 1. ad 2.

40. Impossibile est, quod eadem numero essentialiter sit actio principalis agentis, & instrumenti, 3. q. 19. 1. c.

41. Malum in actione semper causatur ex defectu agentis principalis, vel instrumentalis. Similiter in effectu proprio, vel in dispositione materiae. Sed in patiente ex imperfectione, vel defectu agentis vel materiae, 1. q. 49. 1. c. & ad 3. & 12. q. 18. 2. c.

42. Omnis Actio est per aliquam formam, 1. q. 48. 1. ad 1. & q. 76. 1. c. & 3. q. 19. 1. ad 3.

43. Forma est principium actionis, 22. q. 179. 1. ad 1.

44. Non nominat principium actionis, ut est in agente, sed ut respicit effectum, 1. q. 14. 8. c.

45. Actiones sunt suppositorum, 12. q. 77. 2. ad 1.

46. Forma substantialis non est principium actionis, nisi mediante qualitate, 1. q. 77. 1. c. & ad 4. & 3. q. 77. 3. ad 3.

47. Qualitatis actio non producit formam substantialem, nisi in virtute formæ substantialis, 1. q. 45. 8. ad 2. & q. 67. 3. ad 3. & q. 115. 1. ad 3. & 3. q. 77. 3. ad 3.

48. Forma perfecta secundum esse reale, potest esse principium actionis transiens, non autem imperfecta, 12. q. 5. 6. ad 2.

49. Determinata ad unam operationem, non requirit dispositionem, 12. q. 49. 4. c. & ad 1.

50. In eodem instanti acquiritur forma, & incipit actio, 12. q. 113. 7. ad 4.

51. In communi actio secundum primam impositionem nominis, importat originem motus, quo remoto nihil aliud quam ordinem originis importat, 1. q. 41. 1. ad 2. & q. 45. 3. c.

52. Actio proprie est actualis virtutis, 1. q. 54. 1. c.

*aliam in
instrumentalem
sive propriam*

*non autem primam
sive originem*

53. Quædam est finis, non autem quælibet, 12. q. 1. 1. ad 2. & q. 19. 1. ad 2.

54. Eo modo est bona, quo habet esse: sed non est bona simpliciter, nisi habeat plenitudinem sui esse, 12. q. 18. 1. c.

55. Humana est bona, vel mala quadrupliciter, scilicet ex genere, ex objecto, sine, circumstantiis, & huiusmodi, 12. q. 18. 1. c. & q. 20. 1. 2. c. & q. 73. 7. ad 1.

56. Eadem actio, in quantum multa, potest esse bona, & mala, non autem in quantum una, 3. q. 82. 3. ad 3.

57. Omnis processio est secundum aliquam actionem, & è converso, 1. q. 27. 1. c.

58. Actio sine motu non infert ex se passionem, nisi grammaticæ, ut in divinis, 1. q. 41. 1. ad 3.

59. Cum motu est semper cum innovatione fieri, & corruptione: non autem actio sine motu, 1. q. 41. 1. ad 3.

60. Differentia. * Actus duplex, scilicet primus, & secundus, 1. q. 48. 5. c. & 12. q. 32. c. & q. 111. 2. c. fin.

61. Primus est esse, secundus autem operatio, 12. q. 111. 2. c. fin.

62. Dupliciter est aliquid potentia, scilicet elicitive, & imperative, 12. q. 1. 1. ad 2. & q. 6. princ. & 4. c. & q. 8. princ. & 3. q. 85. 2. ad 1.

63. Dupliciter dicitur esse moralis, scilicet essentialiter, id est elicitus à voluntate, & quoad usum, id est imperatus, 1. q. 1. 1. c. & ad 2.

64. Aliquis actus est unus numero, secundum esse naturale, & duo in genere moris, 12. q. 20. 6. c.

65. Dupliciter non est ordinatus in Deum, scilicet ex parte actus non ordinabilis, ut omne peccatum, vel ex parte agentis, 12. q. 21. 4. c.

66. Potentia dupliciter est actus corporis, scilicet informando organum, & in essentia animæ, 1. q. 76. 8. ad 4.

67. Oportet proportionari objecto & agenti, sed ab objecto speciem habet, à virtute vero, vel à potentia agentis habet modum intentionis, 1. q. 89. 6. c. & 22. q. 26. 7. c.

68. Potentia distinguuntur per actus, & actus per objecta, 1. q. 77. 3. c.

69. Cuiuslibet potentia vel habitus sumitur secundum ordinem potentia, vel habitus ad objectum, 22. q. 2. 5. c.

70. Nihil subest potentia, habitui, vel actui, nisi mediante ratione formali objecti, 12. q. 1. 1. c. & 22. q. 1. 3. c.

71. Sicut se habet actus ad actum, sic & potentia ad potentiam respectu objecti adæquati, non autem respectu objecti particularis, 22. q. 2. 2. 5. c.

13. Ob-

*ab ob-
jecto speciem*

*non in
deum
sive*

72. Objectum comparatur ad actum potentia passivæ, ut principium & causa movens: ad actum vero potentia activæ, ut terminus & finis eius, 1. q. 77. 3. c. & 12. q. 2. 3. c.

73. Actus in rationem objecti, & actus in objectum sub tali ratione, sunt ejsdem speciei, ut visio luminis, & visio coloris, 22. q. 25. 1. c.

74. Omnis virtus & potentia eodem actu fertur in objectum, & in rationem formalem objecti, 22. q. 25. 1. c.

75. Nihil potest esse objectum habitus, vel actus, nisi objectum potentia subjectæ utriusque, 22. q. 162. 3. c.

76. Prima bonitas vel malitia actus moralis est ex objecto convenienti, sicut in naturalibus ex forma. Et dicitur bonum, vel malum ex genere, id est, secundum speciem, 12. q. 18. 1. c.

77. Species bonitatis vel malitiae actuum ex objecto per se ordinato ad finem, continentur sub specie ex fine. Si autem per accidens, sunt species disparatæ, 12. q. 18. 7. c. & 22. q. 11. 1. ad 2.

78. Actus moralis habet speciem ex objecto, & fine, 1. q. 48. 1. ad 2. & 12. q. 1. 3. c. & q. 7. 3. ad 3. & 4. c. & q. 18. 2. 3. c. & q. 5. 6. 8. c. q. 19. 1. c. & q. 58. 1. c. & q. 60. 1. ad 3. & q. 72. 1. c. & 3. c. & 22. q. 4. 3. c. & q. 19. 3. 4. c. & q. 23. 4. c. & q. 25. 1. c. & 47. 3. c. & q. 64. 7. c. & q. 92. 2. c. & q. 110. 1. c. & q. 154. 1. c. & q. 18. 2. ad 1.

79. Moralitas est bonus vel malus, principaliter ex objecto & fine: secundario autem ex circumstantiis, 12. q. 18. 2. 3. 4. c. & q. 21. 1. c. & q. 42. 6. c. & q. 72. 2. ad 1.

80. Objectum comparatur ad actum interiorum ut finis, ad exteriorum vero ut materia circa quam, 12. q. 18. 6. c. & q. 54. 2. ad 3. & q. 72. 3. ad 2.

81. Non denominatur à potentia, nisi sit ab ea sine respectu ad aliam, 12. q. 8. 2. c.

82. Non omnis diversitas actuum, sed tantum formalis facit diversitatem potentialiarum, 1. q. 77. 3. c. & q. 7. 9. c. & 10. ad 3. & 12. q. 54. 1. ad 1.

83. Actus diversarum potentialiarum differunt genere, 12. q. 23. 1. c. & q. 54. 1. ad 1.

84. Idem potest pertinere ad diversas potentias, 12. q. 56. 2. ad 1.

85. Idem potest pertinere ad diversas potentias secundum diversas rationes & diverso ordine, non autem æqualiter, & eodem ordine, 12. q. 56. 2. ad 1.

86. Unius potentia non possunt esse simul plures actus, 1. q. 58. 7. ad 2. & q. 62. 7. ad 3. & 12. q. 54. 1. ad 3. & 22. q. 18. 1. ad 3.

87. Unius potentia non possunt esse simul

plures actus, nisi sint subordinati, 1. q. 58. 7. ad 2. & q. 62. 7. ad 3. & 12. q. 54. 1. ad 3. & 22. q. 18. 1. ad 3.

88. Proximum principium actu est vis appetitiva, 22. q. 59. 4. c.

89. Actus respectu unius potentia differunt specie, qui respectu alterius potentia sunt ejsdem speciei, 12. q. 18. 5. c.

90. Quælibet potentia immaterialis, & nulla materialis reflectitur super actum suum, 1. q. 87. 3. ad 3. item 22. q. 25. 2. c.

91. Actus est prior potentia, 1. q. 82. 3. ad 2.

92. Imo actus est posterior potentia, 1. q. 77. 3. ad 1.

93. Actus in diversis est prior potentia, sed in eodem est posterior secundum tempus, 1. q. 3. 1. c. & 8. c. fin. & q. 77. 3. ad 1. & q. 82. 3. ad 2. & q. 85. 3. ad 1. & q. 94. 3. c. & 12. q. 50. 2. ad 3.

94. Semper superat potentiam in bono & malo, 12. q. 71. 3. c.

95. In potentia ordinatis actus potentia inferioris est sicut forma actus potentia inferioris, 12. q. 13. 1. c. & q. 17. 4. c. fin.

96. Actus potentia inferioris se habet ut materiale respectu actus potentia superioris, & ille ut formale respectu eius, 12. q. 17. 1. 4. c.

97. Potentia activa non distinguitur contra actum, sed in eo fundatur, 1. q. 25. 1. ad 1.

98. Nullus actus producit perfectæ ab aliqua potentia activa, nisi sit ei consimilis per aliquam formam quæ sit principium eius, 12. q. 23. 2. c.

99. Habitus est actus primus, non autem secundus, 12. q. 49. 3. ad 1.

100. Dupliciter potest habere ordinem ad actum, scilicet secundum rationem habitus, & secundum rationem subjecti, id est, potentia, 12. q. 49. 3. c.

101. Species habitus distinguuntur secundum species actuum, 3. q. 83. 2. c.

102. Idem actus potest à diversis habitibus informari: & sic ad diversas species reduci, 22. q. 4. 3. ad 1.

103. Idem habitus potest habere diversos actus ejsdem rationis ordinatos: quorum unus sequitur ex alio, & sit mediante priori. Sed habitus non diffinitur, nec denominatur nisi à primo, 22. q. 28. 4. c. & q. 29. 4. c. & q. 51. 2. 3. c. & q. 161. 2. ad 3.

104. Actus unius virtutis vel virtutis ordinatus ad finem alterius, efficitur species ejus, 22. q. 154. 10. c. ad 1. & q. 181. 1. ad 3. & 2. c.

105. Quilibet proportionaliter habitui intensus auget eum, vel ad hoc disponit: non autem remissus, 12. q. 52. 3. c.

106. Diversi, quorum unus est ratio alterius, non diversificant habitum, 22. q. 28. 4. c. & 3. q. 78. 5. ad 2.

*prior in diversis
posterior in eodem*

47. Habitus acquisitus semper reddit actum similem actui, à quo generatus est secundum speciem: non autem secundum modum, 1. q. 89. 6. ad 3. & 12. q. 78. 2. ad 2.

48. Idem actus specie naturæ potest esse in diversis generibus moris, scilicet virtutis & vitii, 12. q. 1. 3. ad 3. & q. 18. 5. c. & ad 3. & 6. ad 3. & 7. c. ad 1. & 10. ad 3. & q. 20. 6. o. & q. 71. 6. c. & 22. q. 99. 2. ad 2. & 3. ad 2.

49. Habitus respectu aliquorum actuum sunt necessarii, 12. q. 49. 3. o. & q. 50. o.

50. Actus est causa finalis habitus qui est causa efficiens sui actus, 12. q. 5. 4. ad 3. & q. 71. 3. ad 3.

51. Habitus ex quibusdam actibus generatur in agente habente in se etiam principium passivum, non autem in aliis, 1. q. 51. 2. o. & q. 63. 2. o.

52. Ex multis actibus rationis oportet causari habitum opinativum, etiam ex parte intellectus possibilis, 12. q. 51. 3. c.

53. Quantum ad inferiores vires apprehensivas, necessarium est eisdem actus pluries reiterari, ut aliquid firmiter memoriæ imprimatur, 12. q. 51. 3. c.

54. Habitus corporales quandoque generantur ex uno actu forti. Et etiam in intellectu possibili scientia: non autem opinio, nec in intellectu passivo, nec in appetitu, sed tantum ex multis, 12. q. 51. 3. o. item q. 71. 4. c.

55. Habitus ut habitus non potest corrumpi per unum actum solum, nisi removendo causam habitus, 12. q. 71. 4. c.

56. Actus simpliciter excedit habitum in bono & malo, 12. q. 71. 3. o.

57. Dicitur moralis & humanus à voluntate, 1. q. 48. 1. ad 2. item 12. q. 1. 1. o. item 3. c. & q. 6. princ. item q. 7. 4. c. item q. 10. 1. o. item 18. 5. c. item q. 71. 6. c. item q. 74. 1. c. & 22. q. 23. 8. c. item q. 106. 5. ad 1. o. item q. 110. 1. c. item 3. q. 19. 2. o.

58. Dicuntur humani vel morales, secundum quod sunt à ratione deliberata, vel secundum quod obediunt rationi, 12. q. 1. 1. c. item q. 18. 5. 9. c. item q. 19. 1. ad 3. item q. 58. 2. c. & q. 63. 2. o. & q. 100. 1. c. item q. 104. 1. c. ad 3. item 22. q. 152. 1. c. item 3. q. 19. 2. c.

59. Moraliter non specificatur ex fine ultimo, sed ex fine proximo, 12. q. 1. 3. ad 3. item q. 60. 1. ad 3. item 22. q. 11. ad 2. item q. 19. 3. c. item q. 66. 4. ad 2.

60. In actibus moralibus voluntas est primum movens, 12. q. 1. 1. c. item 22. q. 110. 1. c.

61. Omnis actus moralis est immanens, & in voluntate subjective & effective, 12. q. 74. 1. o.

62. Corpus per accidens se habet ad actum morale, qui non consideratur per se, nisi secundum ea quæ sunt anime: ad quam pas-

siones animæ se habent materialiter, ratio vero formaliter & complete, 22. q. 152. 1. c.

63. Idem actus numero moralis sive humanus est actio & passio, 12. q. 1. 3. c.

64. Moraliter, inquantum est bonus vel malus, habet rationem rectitudinis vel peccati, 12. q. 21. 1. o.

65. Aliqui actus sunt indifferentes secundum speciem, non autem omnes, 12. q. 18. 8. 9. o.

66. Aliquis actus est ita secundum se malus, quod non potest bene fieri, 22. q. 110. 3. c.

67. In quantum est bonus vel malus habet rationem laudabilis, vel vituperabilis, 12. q. 21. 3. o.

68. Et rationem meriti vel demeriti, 12. q. 21. 2. o.

69. Est bonus dupliciter, scilicet vel in genere moris, vel ut meritorium, 12. q. 109. 2. c. item 5. o.

70. Bonitas actus duplex, scilicet ex objecto, & ex fine. Prima est materialis respectu secundæ. Ideo secundam voluntas attendit, & penes eam meritum potius consistit, 12. q. 18. 6. c.

71. Bonitas actus humani quadruplex, scilicet secundum genus, speciem, circumstantias & finem, 12. q. 18. 4. c. & q. 73. 7. ad 1. o.

72. Ad perfectionem actus causati ex duplici principio requiritur perfectio utriusque principii, 12. q. 56. 4. c. & q. 58. 3. ad 2. & q. 65. 3. ad 1. & 22. q. 4. 2. 5. c.

73. Bonum & malum sunt differentiæ essentialis actuum humanorum, 12. q. 48. 1. ad 2. & 12. q. 18. 5. 6. o. & q. 54. 3. c. ad 2.

74. Sunt differentiæ essentialis actuum elicitorum à voluntate, sed per accidens actuum aliarum potentiarum, ut sunt imperati à voluntate, 12. q. 18. 6. c. & q. 19. 1. c.

75. Omnis actus deliberatus est bonus vel malus moraliter, 12. q. 18. 9. o.

76. Bonum vel malum in actibus humanis dicitur per comparationem ad rationem, 12. q. 18. 5. c. ad 1. & 8. c. ad 2. & 10. c. & q. 19. 1. ad 3. & 21. 1. c. & q. 24. 2. 3. c. & q. 34. 1. c. & q. 66. 1. c.

77. Bonitas vel malitia moralis principaliter in voluntate consistit, 12. q. 34. 4. c.

78. Idem numero actus in genere naturæ potest esse bonus & malus moraliter, 3. non autem unus numero in genere moris, 12. q. 20. 6. o. & q. 88. 4. c. & 22. q. 55. 4. ad 1. o.

79. Actus, & motus exteriores sunt signa dispositionis interioris, 22. q. 168. 1. c. ad 3.

80. Exteriores sunt ad finem interiorum qui se habent ut finis, scilicet credere, diligere, & sperare. Ideo secundi quæri debent in infinitum.

nitum, primi autem cum mensura discretionis, 3. q. 84. 8. o.

81. Exteriores diversimode ad diversas virtutes pertinent, 22. q. 32. 1. c. & 168. 1. o.

82. Exteriores ad illam virtutem referuntur, ad quam pertinet illud quod est motivum ad eundem, 22. q. 32. 1. c.

83. In exteriori invenitur peccatum: sicut in interiori, 12. q. 81. 1. 3. 4. c.

84. Actus voluntatis eliciti per se sunt in genere moris, non autem actus aliarum potentiarum, sed tantum per accidens, ut imperati à voluntate, 12. q. 18. 6. c.

85. In actibus exterioribus membrorum non est principaliter peccatum, sed instrumentaliter tantum, 12. q. 74. 2. ad 3. item q. 83. 1. c.

86. Actus sunt suppositorum, 1. q. 22. 3. ad 1. & 12. q. 77. 1. ad 1.

87. Dei actus notionales sunt qui designant processum divinæ personæ, essentialis vero processum creaturarum à Deo, 1. q. 41. 1. ad 1. & 3. c.

88. Notionales attribuntur divinis personis ad significandum in eis ordinem originis, 1. q. 41. 1. o.

89. In divinis est potentia respectu actuum notionalium, 1. q. 41. 4. o.

90. Non sunt de nihilo, sed de substantia patris, 1. q. 41. 3. o.

91. Notionales & relationes personales sunt idem re, sed differunt secundum modum significandi, 1. q. 40. 2. c. & q. 41. 1. ad 2. o.

92. Notionales qui significant comparationem generantis vel geniti ad essentialiam, possunt terminari ad essentialiam, ut dare & accipere; non autem qui significant comparationem geniti ad generantem, vel è converso, ut generare, & nasci, 1. q. 39. 5. c.

93. Terminantur ad unam personam, 1. q. 41. 6. o.

94. Præintelliguntur proprietatibus personarum, nisi sumatur proprietas constitutiva personæ, & actus ut actio, 1. q. 40. 4. o.

95. Sunt aliquo modo necessarii, voluntarii, & naturales, 1. q. 41. 2. c. & q. 42. 2. c.

96. Ea quæ in divinis habent ordinem ad actus personales vel essentialis, non prædicantur de notionibus, alia vero sic, 1. q. 32. 2. ad 2. & q. 40. 1. ad 3.

97. Omnis actus qui prædicatur de supposito non secundum modum quo differt ab essentiali, prædicatur etiam de essentiali in divinis, 1. q. 29. 5. c.

Ad denotat accessum cum distantia, 1. q. 35. 2. ad 3. item q. 45. 7. c. & q. 93. 1. c. ad 3.

Adam cognitio. * Adam non videbat Deum per essentialiam secundum communem statum, 1. q. 94. 1. o. & q. 95. 3. c. item 22. q. 5. 1. 2. c.

2. Non est inconveniens, vidisse divinam essentialiam supernaturaliter, 1. q. 94. 1. 2. c.

3. Videbat Deum per gratiam, sicut angelus per naturam, 1. q. 94. 1. c.

4. Habuit duplicem cognitionem de Deo, scilicet naturalem, & supernaturalem, 1. q. 94. 3. o.

5. Et omnem cognitionem possibilem naturaliter homini, 1. q. 94. 3. c. item q. 10. 1. 1. ad 1.

6. Præscivit incarnationem Dei, non autem suum peccatum, 22. q. 2. 7. c. item 3. q. 1. 3. ad 5.

7. Ante peccatum, & angeli ante confirmationem aliqua de mysteriis Dei cognoverunt manifeste, quæ nunc non possumus cognoscere nisi credendo, 22. q. 5. 1. c. fin. item ad 1.

8. Habebat excellentiorem cognitionem de angelis quam nos, quia erat magis certa & fixa circa inferiora intelligibilia, 1. q. 94. 2. c.

9. Non videbat essentialiam angelorum, 1. q. 94. 2. o.

10. Cognitio Adæ erat media inter cognitionem nostram & beatorum, 1. q. 94. 2. c.

11. Scientia Adæ erat ejusdem rationis cum scientia nostra, sicut esset per species infusas, 1. q. 94. 3. 1. o.

12. Indigebat phantasmate in considerando: non autem acquirendo scientiam, 1. q. 94. 2. c.

13. In primo statu non acquirere cognitionem ex sensibilibus per medium argumentationis, 1. q. 94. 1. ad 3.

14. Non poterat decipi, 1. q. 94. 4. o.

15. Nihil poterat impedire contrarie cognitionem Adæ, sed negative tantum, 1. q. 94. 1. 2. o.

16. Proficiebat in scientia naturali quoad modum, scilicet per experientiam, non autem quoad numerum scitorum, sed in supernaturali utroque modo, 1. q. 94. 3. ad 3.

17. Non cognoscebat naturaliter futura contingentia, 1. q. 94. 3. c.

18. Non cognovit cogitationes cordium, nec quilibet singularia, 1. q. 94. 3. c.

19. Fuit creatus in gratia, 1. q. 95. 1. o. & q. 100. 1. ad 3. & 12. q. 5. 1. c.

20. Habuit omnes virtutes, 1. q. 95. 3. o.

21. Fidem, 1. q. 95. 3. c. item 22. q. 5. 1. c.

22. In primo statu poterat mereri, non tamen sine gratia, 1. q. 95. 3. ad 3. & q. 95. 4. ad 1. & 12. q. 109. 2. 5. o. & q. 114. 2. o. & 3. q. 61. 2. ad 1.

23. In primo statu genuisset filios cum originali iustitia, & gratuita, & cum gratia, 1. q. 100. 1. o. item 12. q. 81. 2. c. fm.

24. Non fuit perfecte beatus, 1. q. 94. 1. o. ad 1. c. q. 95. 3. c.

25. Adam erat immortalis & impassibilis secundum corpus, passione proprie dicta, 1. q. 76. 5. ad 1. item q. 97. 1. o.

26. Fuit immortalitatis & impassibilitatis Adæ, & resurgentium, 1. q. 97. 1. o. item 3. ad 1. item q. 102. 2. c.

27. Corpus Adæ erat impassibile passione corruptiva, sed passibile passione perfecta, 1. q. 95. 2. ad 2. item q. 97. 2. o.

28. Immortalitas & impassibilitas Adæ non erat ex principis nature: sed ex beneficio Dei, 1. q. 76. 5. ad 1. item q. 97. 1. o. item 2. ad 3. item 3. ad 1. item q. 102. 2. o. ad 2. item 4. c.

29. Si comedisset de ligno vitæ, non fuisset immortalitatem delectatus, nisi frequenter sumendo, 1. q. 97. 4. c. fm.

30. Mortuus fuisset, si non comedisset, 1. q. 97. 3. ad 3.

31. Indigebat cibo ad restaurationem deperdit, 1. q. 97. 3. o.

32. Dormisset, 1. q. 94. 4. ad 4. item q. 97. 2. ad 2.

33. Somnasset nec habuisset liberum usum rationis in somno, 1. q. 94. 4. ad 4.

34. In anima Adæ fuissent passiones animales, sed non afflictivæ, 1. q. 95. 3. o. ad 2.

35. Non potuit primo peccare venialiter, 1. q. 89. 3. ad 3.

36. Immo in hominibus contingit esse peccatum veniale sine mortali, 1. q. 72. 5. o.

37. Per liberum arbitrium sine gratia poterat vitare peccatum, 1. q. 109. 8. c.

38. Peccatum Adæ fuit superbia, 1. q. 89. 3. ad 2. item 22. q. 105. 2. ad 3. item q. 163. 1. o. item 7. 4. c. item 3. q. 1. 5. c.

39. In peccato Adæ fuit multiplex deformitas, scilicet superbia, inobedientia, gula, & alia huiusmodi, 1. q. 82. 2. ad 1. c. 22. q. 63. 1. o.

40. Peccavit principaliter appetendo similitudinem Dei, quantum ad scientiam boni & mali, sicut serpens ei suggestit, ut scilicet per virtutem proprie nature determinaret sibi quid esset bonum & quid malum ad agendum, vel etiam ut per seipsum præcognosceret quid sibi boni vel mali esset futurum. Et secundario peccavit appetendo similitudinem Dei, quantum ad propriam potestatem operandi, ut scilicet virtute proprie nature operaretur ad beatitudinem consequendam, 22. q. 163. 2. o.

41. Peccatum Adæ fuit gravius nostris secundum circumstantiam persone: non autem secundum speciem, 22. q. 89. 3. c. p. c. 22. q. 163. 3. o.

42. Eva gravius peccavit quam Adam, 22. q. 163. 4. o.

43. Si non comedisset, peccasset contra preceptum Dei, & legis naturalis, 1. q. 97. 3. ad 3.

44. Si primo non peccasset, etiam non statim confirmatus fuisset in gratia live in originali iustitia, 1. q. 100. 2. o. q. 5. 1. c.

45. Si fuisset confirmatus non tamen genuisset filios confirmatos, sed potuissent peccare, & filii eorum habuissent peccatum originale, 1. q. 100. 2. o.

46. Si Eva peccasset & non Adam, filii eorum non habuissent peccatum originale, 1. q. 81. 5. o.

47. Si peccasset, & non Adam, filii eorum non habuissent defectus secutos peccatum, scilicet passibilitatem & mortalitatem, 1. q. 99. 1. o. item 12. q. 81. 5. ad 2.

48. Tantum primum peccatum Adæ traducitur ad posterum, 12. q. 81. 1. 2. o. item 3. q. 19. 5. ad 1.

49. Peccatum originale in Adam derivatum est ad nos a peccato actuali eius, 3. q. 8. 5. ad 1.

50. Peccati originalis infectio fuit in Adam dupliciter, scilicet per modum actualis peccati, in quantum contraxit esse per propriam voluntatem eius, & per modum peccati quasi naturalis in quantum tota natura in eo infecta est. In aliis autem tantum secundo modo, 3. q. 8. 5. ad 1.

51. Adam fuit principium nature humanæ, & principium peccati eius per traductionem, 1. q. 92. 2. c. item q. 94. 3. c. c. q. 10. 5. ad 1. item 22. q. 164. 1. o. ad 3.

52. Efficacius meruisset quam nos modo, 1. q. 95. 4. o.

53. Oblitus sacrificium Deo, sicut alii iusti. Sed non est scriptum, ne origo peccati videatur esse origo gratiæ, 22. q. 85. 1. ad 2.

54. Non poterat se transferre in aliam formam, 3. q. 13. 3. ad 2.

55. Habuit Angelum custodem, 1. q. 113. 4. ad 2.

56. Anima alterius hominis non fuit in Adam sicut in principio effectivo, sed sicut in principio dispositivo secundum rationem feminalem, 1. q. 83. 1. ad 3.

57. Anima Adæ fuit producta in actu sexta die simul cum angelis. Non autem corpus eius fuit tantum secundum causas rationes, secundum Augustinum. Secundum alios autem utraque simul in actu producta sunt, 1. q. 90. 4. c. item q. 91. 4. ad 5.

58. Corpora Adæ & Evæ fuerunt immediate producta à Deo, 1. q. 91. 2. o. item q. 92. 4. o.

59. Formatio corporis Adæ ex terra fuit supernaturalis & miraculosa, 1. q. 91. 2. ad 1. item ad 3.

60. Materia totius humane nature non potuit esse in Adam, 1. q. 119. 2. o.

Addere aliquid super alterum potest tripliciter, scilicet naturam extraneam, determinans reale, & aliquid rationis, 1. q. 5. 3. ad 1.

2. Non addere aliquid dupliciter dicitur, scilicet quia de ratione eius est, nihil sibi posse addi, ut Deus, vel quia non est de ratione eius additio, ut ens, 1. q. 3. 4. ad 1.

3. Quæ absolute dicuntur, quolibet addito remanent talia, non autem relativa, 1. q. 6. 6. ad 2.

4. Aliqua addunt differentiam supra ens, & aliqua rationem, diversimode, 1. q. 5. 3. ad 2. item q. 13. 1. c.

5. Bonum addit supra ens, respectu rationis ad appetitum, 1. q. 5. 1. ad 1. c. 1. q. 16. 3. c.

6. Verum addit supra ens respectu rationis ad intellectum tantum, 1. q. 16. 3. c.

7. Unum transcendens addit super ens in divisionem tantum, 1. q. 6. 3. ad 1. c. q. 11. 1. o. item 2. c. q. 30. 3. c.

8. Unum quod est principium numeri, addit supra ens & supra unum transcendens rationem mensuræ, 1. q. 11. 1. o. item 2. o. c. q. 3. 3. o.

9. Multitudo transcendens supra ens addit tantum rationem divisionis, 1. q. 30. 3. o.

1. Adeps in veteri lege prohibetur comedere, Primo quia non generat bonum nutrimentum, sicut nec sanguis. Secundo propter idololatriam. Tertio, quia erat pro sacrificio. Quarto, propter sensualitatem, 12. q. 102. 3. ad 8. item 6. ad 1.

2. Conburebatur Deo, à quo est & omnium bonorum sufficientia, & pro charitate Christi in passione, 12. q. 102. 3. ad 8. c. 6. ad 1.

3. Adequare & assimilari important morum ad æquivalentem & similitudinem, non autem æquale, & simile. Ideo filius Dei est similis & æqualis patri, & e converso: & adæquatur, & assimilatur ei, sed non e converso, 1. q. 42. 1. ad 3.

4. Adjectiva significant per modum accidentis, substantiva vero per modum substantiæ, 1. q. 39. 3. c.

5. Nomen collectivum substantiva prædicantur de multis suppositis in singulari, non autem adjectiva, sed tantum in plurali, 1. q. 39. 3. c.

3. Adjectiva non secum ferunt suppositum sicut substantiva, sed significatum suum ponunt circa subiectum, 1. q. 39. 3. ad 5.

4. Numerantur secundum supposita, substantiva vero secundum formam sui significati, 1. q. 36. 4. ad 7. item q. 39. 3. c.

5. Non supponunt, 1. q. 39. 5. ad 5.

6. Copulant, 1. q. 39. 5. ad 5.

7. Adjectiva essentialia prædicantur de personis divinis pluraliter, substantiva vero tantum singulariter, 1. q. 39. 3. o.

8. Substantiva notionalia prædicantur de essentia, non autem adjectiva, nisi mediante substantivo notionali, 1. q. 39. 5. ad 5. item 6. c.

9. Adfectio doloris, tristitia, & delectatio intense impediunt, sed moderate adjuvant, 12. q. 37. 1. o.

10. Aditus regni celorum apertio est remotio impedimenti gloriæ, 3. q. 39. 5. o. item q. 49. 5. o. item q. 69. 7. o.

11. Adjurare est ordinare ad aliquid per divinam, 22. q. 90. 1. c.

12. Modus adjurationis duplex, scilicet coactivus & deprecativus, 22. q. 90. 1. 2. c.

13. Adjurare subditos licet uterque modo, sed pares, vel superiores tantum secundo modo, 22. q. 83. 17. ad 1. item q. 99. 1. c.

14. Non licet adjurare demonos deprecando, sed compellendo ne nocent, non ut proficiant, 22. q. 90. 2. o.

15. Licet creaturas irracionales ne per eas nobis demon nocent, 22. q. 90. 3. o.

6. Summus pontifex Judæorum adjurando Christum coactive peccavit, 12. q. 90. 1. ad 1.

7. Simon & Judas leguntur adjurasse dracones, & eis præcepisse, ut in desertum locum discederent, 22. q. 90. 3. c.

8. Adjuvari dicitur aliquis dupliciter, scilicet, per ministerium, & per virtutem. Primum convenit Deo; non autem secundum, 1. q. 23. 8. ad 2.

9. Admiratio est species timoris, & principium Philosophiæ, 12. q. 41. 4. o. item 22. q. 18. 3. ad 3. o. 3. q. 15. c.

10. Est causa delectationis rationis spei, & ætus connaturalis, scilicet collationis, 12. q. 32. 8. c.

11. Consequitur apprehensionem alicujus excellentis nostram facultatem, 1. q. 105. 7. o. item 12. q. 41. 4. c. item 22. q. 18. 3. ad 3. c. 3. q. 15. c.

12. Fuit in Christo, 3. q. 12. 8. o.

13. Admonitio pertinet ad correctionem fratrum, 22. q. 33. 2. o.

14. Previa secreta est de præcepto ante publicam denunciationem in iudicio, 22. q. 33. 7. o.

15. Coram testibus debet præcedere accusationem, 22. q. 33. 8. o.

opere timoris

4. Prævia fratris de re quæ dicitur prælato, extra iudicium existentem, tanquam personæ quæ potest procedere & non obesse, non est de præcepto, 22. q. 35. 8. c. ad 4.

1. Adoptio in communi est extraneæ personæ in filium vel nepotem, & deinceps legitima assumptio, 3. q. 3. 5. ad 2.

2. Adoptare est admittere gratis ad participandum hereditatem, 3. q. 23. 1. c.

3. Adoptare homines convenit Deo, 3. q. 23. 1. c.

4. Convenit toti trinitati, licet possit appropriari patri, 3. q. 4. ad 3. 5. ad 2. item 9. 23. 2. c.

5. Appropriatur patri, ut auctori, filio ut exemplari, & spiritui sancto, ut impriment, 3. q. 3. 5. ad 2. 5. q. 23. 2. ad 3.

6. Adoptatio Dei facit adoptatum esse idoneum, sed adoptatio hominis præsupponit idoneum, 3. q. 23. 1. c.

7. Sola creatura rationalis adoptatur à Deo, non ex creatione, sed ex dono spiritus sancti, 3. q. 23. 3. c.

8. Adoptari convenit etiam angelis, 3. q. 23. 3. ad 2.

9. Adoptio filiorum Dei est per conformitatem imaginis ad filium naturalem: imperfecte quidem per gratiam viæ, sed perfecte per gloriam, 1. q. quæst. 93. 4. ad 2. item 22. quæst. 45. 6. c. ad 1. item 3. quæst. 3. 5. ad 2. item 8. c. item quæst. 39. 8. ad 3. item quæst. 45. 4. c.

10. Christus non est filius Dei adoptivus, 3. q. 23. 4. c. item 3. 32. 3. c. 5. quæst. 49. 4. c.

11. Christus fuit filius adoptivus Joseph, 3. q. 23. 1. ad 1.

12. Humanis legibus iure decretum est, & ab ecclesia approbatum, ut legalis cognatio matrimonium impediat. Suppl. q. 57. 2. c.

13. Legalis cognatio omnium descendentium & per modum cuiusdam affinitatis contracta, perpetuo matrimonium impedit, ea autem quæ est inter filium adoptivum & naturalem filium, tamdiu impedit, quamdiu manserit in adoptantis potestate. Suppl. quæst. 57. 3. c.

1. Adoratio Dei est Actus latriæ, 22. q. 84. 1. c.

2. Est duplex, scilicet interior devotio mentis, & exterior humiliatio corporis. Prima est principalior, ad quam & propter quam secunda fit, 22. q. 84. 2. 3. c.

3. Exhibita Deo & creatura non dicitur univoce, sed analogice, 22. q. 84. 1. ad 1. item 9. 94. 1. ad 2.

4. Requirit actum corporalem, 22. q. 81. 7. c. item 9. 84. 2. c.

5. In adoratione genufleximus; nostram

infirmitatem designantes respectu Dei: sed prosternimur quasi proficientes non nihil esse ex nobis, 22. quæst. 84. 2. ad 2.

6. Requirit locum determinatum non de necessitate, sed ad decentiam ex parte adorantium, triplici ratione, scilicet propter loci consecrationem, propter sacra mysteria & alia sanctitatis signa, quæ ibi continentur, & propter concursum multorum adorantium, 22. q. 84. 3. c.

7. Iudæi adorant ad occidentem, ut vitent idololatriam, & significant mortem Christi, 12. q. 102. 4. ad 5.

8. Christiani adorant ad orientem, propter lumen mentis, & quia ibi est nobilior pars, & nobiliora opera, 22. quæst. 84. 3. ad 3.

9. Adoratio latriæ fit ratione principii, creationis, & gubernationis, 22. q. 81. 1. ad 3. item 3. q. 25. 1. ad 1.

10. Deo debetur latria propter deitatem, & dulia propter dominium, 3. quæst. 25. 2. c.

11. Tota Trinitas est adoranda una tantum latria, 22. q. 81. 3. ad 1. 5. q. 84. 1. ad 3. item 3. q. 25. 1. ad 1.

12. Relationes divinæ debent adorari latria, 1. q. 28. 2. c.

13. Deitas, & humanitas Christi sunt adorandæ una adoratione latriæ, 3. q. 25. 1. c. item 9. 58. 3. c. 5. item 11. ad 1.

14. Persona Christi adorari debet latria ratione deitatis, & dulia ratione humanitatis, perfectionum munere gratiarum, 3. quæst. 25. 2. c.

15. Humanitas Christi ut unita Verbo, debet adorari latria, non autem secundum se, sed hyperdulia, 3. q. 25. 2. c.

16. Caro Christi adoranda est latria, 3. q. 25. 3. c. item 9. 54. 3. ad 1.

17. Hostia debet adorari latria sub conditione in habitu, 3. q. 80. 6. ad 2.

18. Imago Christi adorari debet latria, 22. quæst. 81. 3. ad 3. item quæst. 94. 2. ad 1. item 3. quæst. 25. 3. c. item 4. c. item 5. ad 2.

19. Adoratio imaginis Christi tradita est ab Apostolis. Et Lucas depinxit imaginem Christi, quæ est Romæ, 3. quæst. 25. 3. ad 4.

20. Ponere imagines Christi, & sanctorum, & adorare eas licet nunc, non autem in veteri testamento, 3. q. 26. 3. ad 1.

21. Crux propria Christi ut representans Christum, & ut tetigit Christum, & persusa Christi sanguine, debet eadem adoratione latriæ cum Christo adorari. Sed imago crucis eius in alia materia debet adorari latria, ut imago Christi tantum, 22. q. 103. 4. ad 3. item 3. q. 25. 4. c.

22. Omnia alia Christi, ut clavi, & lancea, corona, vestes, & huiusmodi, adorantur ratione contactus tantum, 3. q. 25. 4. ad 3.

23. Mater Christi adorari debet hyperdulia, non autem latria, 22. q. 103. 4. ad 2. item 3. q. 25. 5. c.

24. Viri sancti debent adorari dulia tantum, 22. q. 84. 1. ad 1.

25. Reliquiæ sanctorum sunt adorandæ dulia tantum, 3. q. 25. 6. c.

26. Creatura non potest adorari latria sine peccato, 22. q. 84. 1. ad 1. 5. q. 94. 2. 3. c. item 9. 165. 3. ad 1. item 3. q. 25. 5. 6. 7. c.

A. Dventus Christi duplex, scilicet in carne, & ad iudicium, 3. q. 1. 6. ad 3. item 9. 36. 1. ad 1. item ad 3.

2. Primus fuit ad manifestandam veritatem, ad liberandum à peccatis, & ad trahendum ad Deum; 3. q. 40. 1. c.

3. Secundus est dissimilis primo dupliciter, scilicet, quia manifestus, & quia terribilis, 3. q. 36. 1. ad 3.

1. Adulatio. Excedens in delectando alios verbis, & laudibus propter delectationem solam, vocatur placidus, si vero causa lucri, vocatur adulator, quod tamen communiter dicitur etiam primo modo, 22. q. 115. 1. c.

2. Est excessus delectandi alios verbis laudis causa lucri, ideo est peccatum, 22. q. 115. 1. c.

3. Est peccatum mortale tantum quando est contra charitatem, scilicet de peccato intentione nocendi, vel cum scandalo, 22. q. 115. 2. c.

4. Secundum se est turpius peccatum & vicerius litigio, quia quæ ex dolo sunt, videntur esse ex infirmitate & falsitate rationis. Sed est levius, quia minus contrariatur amicitiæ, id est affabilitati occultæ sine vi, & minus cum contemptu, 22. q. 116. 2. c.

5. Adulatio, & litigium contrariatur amicitiæ, id est affabilitati. Primum secundum excessum in delectando, sed secundum, secundum defectum in contristando, secundum vero, de converso, 22. q. 114. prim. item 9. 115. prim. item 1. c. 5. q. 116. 1. c.

1. Adulterium est species determinata luxuriae, 22. q. 154. 1. c. item 8. c.

2. Est gravius stupro, 22. q. 164. 1. 2. c. item 9. 170. 1. ad 2.

3. Ardenter in propria conjugæ est aliquantulus magis adulter, quam ille qui est ardentior amator alterius mulieris, 22. q. 154. 8. ad 2.

4. Nulla species luxuriae, vel gula, vel vitiorum contra fortitudinem ita directe contrariatur dilectioni proximi, sicut adulterium, 22. q. 170. 1. ad 1. item ad 2.

5. Deus in adulterio iuste infundit animam, quia cooperatur naturæ, cuius operatio est generatio non autem peccato, 1. q. 118. 2. ad 5.

6. Concupiscentiæ motus tendens in adulterium videtur aliquantulum nobis à natura ineffe, 12. q. 18. 3. c. ad 1.

A. Dvocat scienter defendens causam iniustam, peccat, & tenetur ad restitutionem, 22. q. 71. 3. c.

2. Tenetur subvenire causam pauperum in necessitate, si per alium, nec per se possit, 22. q. 71. 1. c. 5. q. 4. ad 1.

3. Auxilium, & consilium præstat ei, cuius causæ patrocinatur, 22. quæst. 71. 3. c.

4. Suscipiens scienter causam iniustam iniuste lædit eum, contra quem iniuste patrocinium præstat, 22. q. 71. c. ad 1.

5. Suscipiens causam iniustam, quamvis laudabilis videatur quantum ad peritiam artis, tamen peccat quantum ad iniustitiam voluntatis, quia abutitur arte ad malum, 22. q. 71. 3. ad 1.

6. Si in processu perpendit advocatam causam esse iniustam, non prodat, sed cesset inducens ad concordiam sine damno alterius, 22. q. 71. 3. ad 2.

7. Advocat defendenti causam iustam licet prudenter occultare ea quibus impeditur processus iustus, non autem aliqua falsitate uti, 22. q. 71. 3. ad 2.

8. Licet accipere præmium moderatum secundum laborem, personas, negotia, & consuetudines, 22. q. 71. 4. c.

9. Advocat prohibentur furiosi, amentes, impuberes, surdi, muti in qualibet causa, Clerici in causa seculari, Sacerdos, monachus, cæcus, infans, nisi in necessitate pro se, vel sibi conjunctis, 22. q. 71. 2. c. item 9. 88. 3. ad 2.

1. Aer secundum inferiorem partem est locus avium, 1. q. 71. ad 3.

2. Aves sunt productæ principiter ex aere inferiori, secundum considerationem motus, 1. q. 71. ad 3.

3. Aer densatus potest figurari, & colorari, 1. q. 51. 2. ad 3.

4. Aer & ignis non delectantur in principio Bibliæ, quia sunt insensibiles, 1. q. 66. 1. ad 5. item 9. 68. 3. c. ad 3. item 9. 71. ad 3. item 9. 74. 1. ad 2. 5. q. 91. 3. ad 4.

1. Affabilitas, sive amicitia non est specialis virtus distincta ab aliis, sed est aliquid consequens omnes virtutes, 22. q. 23. 5. ad 1. item 9. 114. 3. ad 1.

2. Sive amicitia est pars annexa iustitiæ, 22. q. 114. 2. c.

3. Affabilitati opponitur litigium, 22. q. 116. 1. c.
 4. Afficit magis delectatio quam tristitia, sed minus percipitur, 12. q. 33. 6. c.
 2. Affectus est virtus benevolentiae faciens placere superioribus bona inferiorum, 22. q. 80. ad 2.
 3. Affectum hominis per se quidem solus Deus videt, sed secundum quod per aliqua signa manifestatur, potest etiam ipsum homo cognoscere, 112. q. 12. 5. c. item 22. q. 106. 5. ad 3.
 4. Falsio divinorum dicitur affectio ad divina, & conjunctio ad ipsa per amorem Dei, & per gustum spiritualem divinorum, 12. q. 111. 5. c. item 22. q. 104. 12. 5. c. item 22. q. 45. 2. c. ad 1. & q. 97. ad 2. item q. 134. 2. c. item q. 162. 3. ad 1. fin.
 1. Affinitas contrahitur inter consanguineos viri, & uxoris ex matrimonio, consanguinitas ex naturali generatione efficitur, Suppl. q. 55. 1. c.
 2. Ex morte viri, & uxoris non tollitur affinitas, Suppl. q. 55. 2. c.
 3. Fornicarius concubitus in quantum aliquid de carnali conjunctione participat, affinitatem causat, sicut licitus matrimonii concubitus, Suppl. q. 53. 5. 1. c.
 4. Publice potius quam honestatis iustitia ex ipsa salibus contrahitur, quam aliqua affinitas, Suppl. q. 55. 4. c.
 5. Affinitas in quantum non causat, Suppl. q. 55. 5. c.
 6. Matrimonium procedens non modo contrahendum, sed contractum dirimit, Suppl. q. 55. 6. c.
 7. Tot sunt gradus affinitatis, quot sunt consanguinitatis, Suppl. q. 55. 8. c.
 8. Conjugium inter consanguineos, & affines contractum semper dirimendum est, Suppl. q. 55. 9. c.
 9. Graduum distinctio per se consanguinitati convenit, affinitati vero, non nisi mediante consanguinitate, ut quoto gradu consanguinitatis artinet mihi vis, toto gradu affinitatis artinet mihi uxor, Suppl. q. 55. 7. c.
 10. Per viam accusationis procedendum est ad separationem matrimonii inter consanguineos, & affines contracti, Suppl. q. 55. 10. c.
 11. Procedendum est per testes in matrimonii contracti separatione inter consanguineos & affines, Suppl. q. 55. 11. c.
 1. In omni affirmatione subiectum, & predicatum sunt idem re, & differunt ratione, 1. q. 13. 12. c. item q. 83. 5. ad 3.
 2. Assertio naturaliter prior est negatione, quia simpliciter, & significat compositionem priorem divisione, & significat esse quod est prius quam non esse, 22. q. 122. 2. ad 1.
 3. Ad affirmationem semper sequitur negatio oppositi, non autem e converso, quia ad plura se extendit negatio quam affirmatio, 12. q. 100. 7. ad 1.
 Agatha non utens medicina, sed expectans hoc à Deo, non tentavit Deum, 22. q. 97. 1. ad 3.
 1. Agens triplex, scilicet univocum, analogum, & æquivocum, 1. q. 13. 5. c. item 12. q. 66. 1. c.
 2. Quintuplex, scilicet adjuvans, consulens, disponens, perficiens principale, & perficiens instrumentale, 12. q. 17. 1. 1.
 3. Duplex, scilicet naturale, & voluntarium, 1. q. 19. 4. c. item q. 41. 2. c. & q. 47. 1. ad 1. item 12. q. 10. 1. ad 1.
 4. Duplex, scilicet in esse, & in fieri, primum conservat effectum in esse & fieri, secundum tantum in fieri, 1. q. 104. 1. c. ad 2. & 22. q. 32. 3. c.
 5. Duplex, scilicet principale, & instrumentale, 3. q. 48. 6. c. & q. 62. 1. c.
 6. Analogum est causa universalis totius speciei, non autem univocum, sed tantum individui, 1. q. 13. 5. ad 1. item 104. 1. c.
 7. Agentia differunt dupliciter, scilicet secundum naturam, & secundum virtutem activam, 12. q. 25. 4. c.
 8. Univocum est proportionatum passo, ideo facit effectum ejusdem speciei vel rationis, non autem æquivocum, 1. q. 13. 5. c. ad 1. & 12. q. 60. 1. c.
 9. Voluntarium determinat sibi finem, non autem agens naturale, 1. q. 19. 4. c.
 10. Naturale determinatur ad unum effectum, non autem agens per intellectum, 1. q. 19. 4. c. item q. 41. 1. 2. c. item q. 47. 1. ad 1. & q. 116. 1. c. item 12. q. 10. 1. ad 1.
 11. Actio naturalis agentis proportionatur naturæ ejus, non actio agentis per intellectum, 1. q. 41. 2. c.
 12. Agens naturale est causa in fieri tantum, sed agens divinum est causa in esse & fieri, 1. q. 104. 1. c.
 13. Agit per motum, ideo requirit materiam, non autem agens divinum, 1. q. 90. 3. c. item 22. q. 173. 3. c.
 14. De ratione agentis instrumentalis est, esse movens motum, 3. q. 19. 2. ad 2.
 15. Secundarium non agit sine principali, sed cooperatur principali agentis, 3. q. 71. 4. c.
 16. In omnibus agentibus ordinatis, secundum agens in virtute primi quod movet secundum agendum, 1. q. 105. c. ff.
 17. Instrumentale exequitur actionem principalem agentis per aliquam actionem propriam, & connaturalem sibi, 1. q. 45. 5. c. item 3. q. 62. 1. ad 2.
 18. Inf-

18. Instrumentale non agit per virtutem suæ forinæ sicut agens principale, sed solum per motum à principali agente, 1. q. 18. 3. c. item 12. q. 12. 1. ad 1. item 3. q. 62. 1. 2. c. item q. 64. 5. c.
 19. Principale agit secundum exigentiam suæ formæ. Ideo virtus ejus activa habet esse completum, non autem instrumentale, quia agit ut motum ab alio, 3. q. 63. 5. ad 2.
 20. Omne agens in quantum agens, est nobilior passo, non autem simpliciter, 1. q. 39. 2. ad 3. & q. 79. 2. ad 3. & 12. q. 100. 7. ad 1.
 21. Idem secundum idem non potest esse agens, & patiens, 22. q. 59. 3. c.
 22. Naturale inducit in patiente duplicem effectum, scilicet formam, & motum consequentem formam, 12. q. 26. 2. c.
 23. Impressio agentis in passum est duplex, scilicet per modum qualitatis, & per modum passionis, 22. q. 171. 2. c. & q. 174. 5. ad 1. & q. 175. 3. ad 2.
 24. Cuiuslibet agentis sine medio nulla distantia est ad passum, 1. q. 8. 1. c. item ad 3.
 25. Materia corporalis reducitur ad actum imperfectum, sola virtute agentis universalis, non autem ad perfectum, nisi mediante agente particulari, 1. q. 79. 4. c. item ad 1.
 26. Materia non coincedit cum agente, cuius actio est transiens, nec movet se. Sed contrarium est in voluntate, 12. q. 74. 1. ad 3.
 27. Nullum agens præter Deum attingit materiam primam, sed præsupponit eam, 3. q. 75. 4. c.
 28. Agens infinitæ virtutis non requirit materiam, nec dispositionem materiam nisi ratione effectus, nec hoc ab alio agente, 1. q. 112. 2. ad 3. item q. 113. 7. c. item 22. q. 71. 3. c.
 29. Omne agens quanto perfectius habet formam qua agit, tanto major est ejus potentia in agendo, 1. q. 25. 2. c.
 30. Forma effectus est in agente naturali secundum similitudinem naturæ, sed in artificiali est secundum eandem rationem, non autem secundum eundem modum essendi, 1. q. 15. 1. c.
 31. Agens non ageret propter formam, nisi in quantum similitudo forme esset in eo secundum esse naturale vel intelligibile, 1. q. 15. 1. c.
 32. Forma subsistens Platonicæ non potest esse agens, 1. q. 15. 4. c. item ad 2. & q. 91. 2. c.
 33. Omne agens cum motu prius est duratione suo effectu, non autem agens quodlibet sine motu, 1. q. 42. 2. c. item q. 46. 2. ad 1.
 34. Intendit facere aliquid finitum, 1. q.

7. 4. c. item q. 23. 7. c. & q. 47. 3. ad 2. & q. 62. 9. c.
 35. Agit sibi simile, 1. q. 115. 1. c.
 36. Effectus dupliciter assimilatur agenti, scilicet secundum speciem, & secundum virtutem continentiam, 11. q. 13. 5. c. item q. 105. 1. ad 1. item q. 110. 2. c. item q. 115. 3. ad 3. & q. 117. 3. c.
 37. Tota potentia agentis univoci manifestatur in suo effectu, non autem potentia æquivoci, 1. q. 25. 2. ad 2. item ad 3.
 38. Agens per eandem virtutem potest producere multos effectus se invicem consequentes, 22. q. 29. 4. c.
 39. Plura agentia subordinata possunt producere eundem effectum, 22. q. 82. 2. c. item ad 2.
 40. Secundum præsupponit aliquid à primo, 1. q. 90. 3. c.
 41. Quanto virtus agens ad plura & remotiora extenditur, tanto est potior in iis que propter se queruntur, sed in iis, que queruntur propter aliud, est e converso, 22. q. 174. 2. ad 2.
 42. Agens univocum reducitur ad æquivocum, non autem e converso, 1. q. 13. 5. ad 1.
 43. Nullum agens ex necessitate naturæ, potest esse primum agens, cum ei determinetur finis ab alio, 1. q. 19. 4. c. & 13. q. 1. 3. ad 2.
 44. Deus, natura, & omne agens agit semper quod melius est tibi, non autem parti, 1. q. 47. 2. ad 1. & q. 48. 2. ad 3. & q. 91. 3. c.
 45. Omne agens in quantum hujusmodi, est in actu, 1. q. 2. 3. c. & q. 41. 1. c. & q. 25. 1. c. ad 1. & q. 76. 1. c. & q. 89. 3. c. & q. 115. 1. c. & 12. q. 79. 2. c. & q. 85. 5. c. & q. 75. 4. c. & q. 77. 3. c.
 46. Creatum agit potentia differenti ab essentia ejus, 1. q. 54. 1. 2. 3. c.
 47. Nullum agens agit, nisi in virtute Dei, 1. q. 105. 5. c.
 48. Aliquid agit in virtute alterius dupliciter, scilicet ut motum à virtute ejus, & ut utens virtute ejus, 1. q. 36. 3. ad 4.
 1. **O**mne agens agit propter finem, 1. q. 44. 4. c. item 12. q. 1. 2. c. item q. 6. 1. c. & q. 9. 1. c. item q. 12. 1. c. item 5. c. item q. 17. 8. c. q. 38. 6. c. item q. 94. 2. c. item q. 109. 6. c. item 22. q. 45. 1. ad 1.
 2. Agere propter finem dicitur dupliciter, scilicet à se, vel ab alio directum: primum convenit solis rationalibus, secundum vero carnalibus ratione, & brutis, 1. q. 2. 3. c. fin. item ad 2. & q. 44. 4. ad 3. & q. 59. 3. c. & q. 103. ad 1. item 12. q. 1. 2. c. item q. 12. 5. c. ad 3. item q. 17. 2. ad 3. & q. 93. 3. c. & q. 114. 1. c. fin. & 22. q. 50. 2. c. & q. 62. 1. ad 2.
 3. Di-

assimilata

melius

non se

attingit

in fieri

chem